

Kůň a lev se na psa podívali.
„Kámo,“ povzdechl si kůň.
„O tomhle už jsme mluvili,“ ušklíbl se lev.
„KARBURÁTOR!“ vyštěkl pes.
Dokonce i Annabeth vypadala, že jí došla řeč.
„Ehm –“
„Musíte se vypořádat s naším úkolem!“ křikl kůň.
„Jinak –“

Naštěstí jsme byli toho *jinak* ušetřeni. Dveře se otevřely samy a všechny tři panely se složily k sobě, zatímco klepadla ječela: „Auvajs! Nech toho! FURUNKULÓZA!“

Ve dveřích stál obrovský pekelný pes.

Když jsem viděl toho černého labradora velkého jako nosorožec, s krví podlitýma očima, slintající tlamou a tesáky jako dýkami, měl jsem sto chutí ho obejmout. Nemohl jsem si pomoci. Tolik mi připomínal mou starou kamarádku Paní O’Learyovou.

Pak jsem si připomněl, že Paní O’Learyová je mezi pekelnými psy výjimka. Většina z nich snáší polobohy jenom jako předkrmy.

Grover zareagoval první, což bylo asi lepší, než kdybych tu potvoru zničehonic objal.

„Ahoj, já jsem Grover!“ spustil. „Hm, musíme splnit tu klepadlovou výzvu, nebo...?“

Pekelný pes zaštěkal s takovou silou, až mi to rozdělilo vlasy na pěšinku.

„Aha.“ Grover se k nám obrátil a přeložil nám to, „Tohle je Hekabé. Prý si těch klepadel nemáme všimat. Nefungují pořádně od té doby, co se zavřela škola.“

Annabeth se zamračila. „Škola?“

„Myslím, že tak to říkala.“ Grover se odmlčel. „I když, to štěknutí mohlo znamenat víc věcí. Školu. Psí boudu. Místo, kam se chodí čurat.“

V duchu jsem si pogrataloval, že nemám zvířecí řeč jako volitelný jazyk ve škole. Taktak jsem zvládl čísla a barvy ve španělštině, i když jsem měl na pomoc kámoše Lea Valdeze.

„HAFFF!“ štěkla znovu Hekabé s pohledem upřeným na mě.

Grover se zatvářil stísněně. „No, to si nemyslím...“ Obrátil se ke mně. „Nemáš lososovou příchutí, že ne? Ona říká, že voníš jako losos.“

Annabeth si zakryla pusou a snažila se nesmát.

Do pomyslného seznamu věcí, za které můžu poděkovat otci, jsem si doplnil další položku. Pekelným psům zřejmě voním jako úlovek dne. Napadlo mě, že bych měl možná přehodnotit, proč mě má Paní O’Learyová tolik v lásce.

„Ne, jsem jenom Percy,“ řekl jsem psovi. „To je moje jméno. Ne příchutí.“

„No, trochu to příchutí je,“ dodala Annabeth. Pak promluvila k psovi: „Já jsem Annabeth. Hekaté po nás chtěla, abychom tě týden hlídali, víš?“

Hekabé naklonila hlavu, jako to psi dělávají, když slyší slovo *procházka* nebo *dobrůtka* nebo *Poseidónův syn k večeri*. Štěkla potřetí a já si uvědomil, že to její dech voní po lososu. Zajímalo by mě, jestli je to po posledním polobohovi, kterého sem Hekaté pozvala.